

NOVICE

DOOR CAMP DE BASSCHAERDE

Voor Jilles

Nacht en dag heeft zij zich voorbereid
ten afscheid uit dit wereldsch leven.
— Maar om de onwil van haar geven
het zondig lichaam gekastijd.

God zei: kies tusschen tijd en eeuwigheid
vóór gij Mijn wijding zult ontvangen.
Maar strijdend met haar afkeer en verlangen,
heeft zij de wereld 't meest benijd.

En op de dag, dat zij de sier
van Christus' bruid zou dragen,
heeft zij de hand aan zich geslagen,
want haar onwillig hart bleef hiér.

„MY LADY'S CHAMBER”

DOOR JUUL ROGGEVEEN

„Goosie, goosie gander,
where do you wander,
upstairs and downstairs
to My Lady's Chamber.”

TWEE trillende kaarsvlammen op een kleine, ronde taart waren het zinnebeeld van Baby's tweejarig verblijf op de aarde geweest. „Nu wordt het tijd om aan een kamertje voor haar te denken,” zei Daddy. Nog dienzelfden dag besteeg hij het wenteltrapje naar de zolder en begon met grimmigen moed zijn werkkamertje te ontruimen. Rie, zijn vrouw, volgde met stoffer en blik, pakpapier en dikke touwen. Ook baby sleepte zich het trapje op. Ze was een beetje gemakzuchtig van nature, maar ze scheen het als een moreele plicht te beschouwen, om overal een oogje op haar moeder te houden. Met een zucht van voldoening ging zij middenin een stofhoop zitten en zei „good.”

Er werd een poosje zwijgend gezwoegd. Het was midden Augustus en broeierig heet.

„Had jij gedacht, dat er zooveel rommel in een kamer van drie bij vier kon, Tom,” hijgde Rie, toen zij het tiende pak met stukjes blik, roestige spijkers en glasscherven vastsjorde. Er kwam geen antwoord. Na twee dagen was het kamertje leeg. Nu begon het eigenlijke werk, volgens Tom. Rits, rits scheurde hij het oude behang af. Zijn grijze werkjas werd nog grijzer van het stof, dat hem omwolkte.

„Nog niets gevonden?” vroeg Rie af en toe hoopvol. Het huis stond driehonderd jaar en zij hoopte op een schat. Maar behalve de romp van een oude pop — aan wie had die toebehoord en wanneer? — kwam er niets te voorschijn.

Het was zaak om voorzichtig met Tom om te gaan, in die dagen. De Hollandsche werklui van $\pm$ 1700 zaten hem dwars en dat moesten zijn vrouw en dochter anno 1933 ontgelden.

„Damn these fellows! Geen plank konden ze rechtzetten!” foeterde hij. Rie bewoog zich geruischloos, een toonbeeld van zachtaardigheid. „Tromp en de Ruyter waren jullie toch maar te glad af, baas, wou ze zeggen; maar in alle stilte draaide ze haar nationale trots den nek om. Met een beetje handig laveeren, waren de klippen van zijn woede wel te omzeilen.

Een halve dag werd besteed met het uittrekken van dikke spijkers, die zonder bepaald doel in muren en zoldering waren geslagen.

Toen moest het kamertje „met bezemen gekeerd” worden.

Op een stralenden middag — Daddy gaf les — begaf Rie zich met een teil vol zeepsop naar boven. Zij stelde zich voor, hoe het zijn zou, om in een lichte boot op het koele water te drijven. Je lag op zachte kussens, oogen